

mødt; og som jeg heller ikke tror, at nogen Anden har mødt, er at sige, at Love, som ikke engang indeholde denne Tilsporing, skulde kunne betragtes som Dele af Finantsloven blot der ved, at de først blev forelagte i Folkethinget; det er for mig en ny og overræffende Theori. Forresten vilde det paa ingen Maade kunne anses som Motiv til at gaae ind paa, hvad han ikke anseer for sig og for sig hensigtsmæssigt, at Finantsloven ellers derved vilde miste Noget af sin Betydning; thi det kan ikke være dette Things Sag, at søge at give Finantsloven en fornyet Betydning. Hvad det kommer an paa, er at give Loven hele den Betydning, som Grundloven har villet, og ikke nogen anden. Men det er i en vis Forstand ganske rigtig, at Finantsloven har ingen Betydning, der er værd at tale om; thi den reent formelle Betydning er ikke værd at lægge saa stor Vægt paa. Den har ingen Betydning, der er værd at tale om, ligeoverfor løbbestemte Afgifter; der synes den ned til at være en ganske simpel Form; den har ingen Betydning, der er værd at tale om, ligeoverfor løbbestemte Indtægter; der synes den ogsaa ned til at være en ganske simpel Form. Og det er udtryffeligt ved Grundlovens Behandling fremhævet, at man ikke vilde henlægge f. Ex. Skattebevillinger eller Forandringer i de enkelte Skattelove alene til de enkelte Finantslove; man har udtryffeligt villet undtage saadanne Tilfælde fra Finantsloven. Men der bliver et meget stort Omraade tilbage, hvor Finantsloven har en fuldstændig og væsentlig Betydning, og hvor det andet Thing grundlovsomæssigt skal have en Forret, som Ingen vil søge at indskrænke, og det er med Hensyn til Fastsettelsen af alle Pengedgifter, der ikke ligefrem ere foreskrevne i Love, og deres Beløb er ingenlunde ringe.

Madvig: Jeg vil hverken træde Andres eller Folkethingets Ret for nær i nogen Maade. At jeg anerkjender Finantslovens Betydning, har jeg søgt at gjøre klart ved andre Leiligheder, og jeg gjentager her, at hvor der forlanges virkelige Bevillinger, og som ere aarlige, der er Finantsloven af den største og alvorligste Betydning, og det skal jeg aldrig fragaae. Men naar den ærede Minister siger, at Landstinget

kunde jo hævde sin Ret ved at tage saadanne Bestemmelser ud af Loven, hvor det Finantsstille var af underordnet Betydning, men burde lade Bestemmelserne staae i Love, der vare af en saa væsentlig og stor finantsiel Betydning som den nærværende, saa er det just denne Betragtning, der gjør, at jeg maa stemme mod denne Bestemmelse, og opfordre Landstinget til her at tage sig iagt. Det, at Loven er af saa stor Vigtighed, maa jo netop være et Hensyn at tage, og vor Ret er at have ligesaa megen Indflydelse som det andet Thing paa alle Gagelove. Det er det enkelte Aars Bevilling, med Hensyn til hvilken det andet Thing har en ubestridelig og af mig aldrig bestridt Forret. Naar der altsaa var Tale om en Bevilling for det enkelte Aar, skulde jeg aldrig gjøre nogen Banfællighed; men fordi Bevillingen for det enkelte Aar bruges til at fornykke vor Indflydelse paa den hele Lov, derfor kan jeg ikke gaae ind derpaa, og derfor maa jeg ogsaa for min Deel finde det saa saare uheldigt, at den ærede Minister argerer, at Loven skulde faae den Betydning, som han ønsker, at den skal have, derved, at den først var forhandlet i det andet Thing, om der end ikke stod Noget om Udbetalingen til den og den Tid. Det vil nemlig føre til at forelægge Love, hvorved der opstaaer fremtidige Pengesforpligtelser, først i det andet Thing, og at de ved den blotte Forelæggelse, om der end ikke staaer noget Finantsstelt dert, skulde faae Charakteren af Finantslov, og det er det, som jeg vil modsætte mig og opfordre det ærede Landsting til at modsætte sig. Jeg skal ikke gjøre den allermindste Banfællighed, naar Bevillingen for det enkelte Aar særskilt forlanges; der erkjender jeg, at man først skal henvende sig til Folkethinget; men saa maatte Bevillingen forlanges særskilt ved en finantsiel Tillægsbevilling, eller paa hvad Maade det ellers kunde skee; men man maa ikke indblande det, der ubestridt tilhører Folkethinget, i de enkelte Paragrapher af en Lov, hvis øvrige Indhold er fælles for begge Thing med Hensyn til Retten til at behandle den først; det er kun det, jeg staaer paa. Jeg tror slet ikke, at vi træde det andet Things Ret for nær derved. For saavidt Loven kommer ud og der skal skee en Afgift i Finantsaaret 1860—61, og der for-